2024/1717
20.6.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/1717

af 13. juni 2024

om ændring af forordning (EU) 2016/399 om en EU-kodeks for personers grænsepassage

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra b) og e), og artikel 79, stk. 2, litra c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) omfatter Unionen et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser, hvor der er fri bevægelighed for personer, kombineret med passende foranstaltninger vedrørende grænsekontrol ved de ydre grænser, asyl, indvandring og forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet.

(2) Skabelsen af et område, hvor personer er sikret fri bevægelighed på tværs af de indre grænser, udgør et af Unionens vigtigste resultater. Det er vigtigt, at den normale funktion og styrkelse af dette område, som er baseret på tillid og solidaritet, er et fælles mål for Unionen og de medlemsstater, som har accepteret at deltage i det. I denne henseende bør den midlertidige genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser være en undtagelse og kun anvendes som en sidste udvej, hvor det er hensigtsmæssigt og under forudsætning af høring og samarbejde mellem de berørte medlemsstater og Kommissionen som traktaternes vogter.

(3) I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 (Schengengrænsekodeksen) ([4]) fastsættes regler for persontrafik til og fra området uden grænsekontrol ved de indre grænser (»Schengenområdet«) samt mellem de medlemsstater, der er med i Schengenområdet.

(4) I de senere år har Schengenområdet været udsat for hidtil usete udfordringer, som på grund af deres art ikke var begrænset til en enkelt medlemsstats område. Disse udfordringer understregede, at det er et fælles ansvar at opretholde den offentlige orden og sikkerhed i Schengenområdet, hvilket kræver en fælles og koordineret indsats mellem medlemsstaterne og på EU-plan. De tydeliggjorde også hullerne i de eksisterende regler for Schengenområdets funktion ved både de ydre og de indre grænser og behovet for at skabe en stærkere og mere robust ramme, som giver mulighed for en mere effektiv reaktion på de udfordringer, Schengenområdet står over for med henblik på at styrke den gensidige tillid og solidaritet og sikre, at personer uanset deres nationalitet ikke kontrolleres, når de passerer de indre grænser, samtidig med at medlemsstaterne sættes i stand til at reagere effektivt på de udfordringer, som de står over for.

(5) Grænsekontrol ved de ydre grænser er ikke kun af interesse for de medlemsstater, ved hvis ydre grænse grænsekontrol foretages, men af interesse for alle de medlemsstater, der har ophævet grænsekontrol ved de indre grænser, og for Unionen som helhed. Medlemsstaterne skal sikre høje standarder for forvaltningen af deres ydre grænser, blandt andet gennem øget samarbejde mellem grænsevagter, politi, toldmyndigheder og andre relevante myndigheder. Unionen yder aktiv støtte ved gennem de relevante EU-agenturer at stille finansiering til rådighed og

([1]) EUT C 323 af 26.8.2022, s. 69.
([2]) EUT C 498 af 30.12.2022, s. 114.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 24.4.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 24.5.2024.
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

foreståforvaltningen af Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen, der er indført ved Rådets forordning (EU) 2022/922 ([5]). Det er nødvendigt at skærpe reglerne for de ydre grænser for derved i højere grad at kunne reagere på de nye udfordringer, der for nylig er opstået ved de ydre grænser.

(6) Integreret europæisk grænseforvaltning er baseret på den firestrengede model for adgangskontrol, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 ([6]). Grænsekontrol, herunder foranstaltninger til at lette lovlig grænsepassage, udgør en central del af den integrerede europæiske grænseforvaltning. For at forhindre og afsløre grænseoverskridende kriminalitet ved de ydre grænser, navnlig migrantsmugling, menneskehandel og terrorisme, bør medlemsstaterne sammen med Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning oprettet ved forordning (EU) 2019/1896 gennemføre den integrerede europæiske grænseforvaltning baseret på den firestrengede model for adgangskontrol.

(7) Covid-19-pandemien har vist, at trusler mod den offentlige sundhed kan kræve ensartede regler for rejserestriktioner for tredjelandsstatsborgere, der indrejser i Unionen. Vedtagelsen af inkonsekvente og divergerende foranstaltninger ved de ydre grænser for at imødegå sådanne trusler har en negativ indvirkning på hele Schengenområdets funktion, skaber mindre forudsigelighed for rejsende fra tredjelande og mindsker de mellemfolkelige kontakter med tredjelande. For at forberede Schengenområdet på fremtidige udfordringer af et omfang, der kan sammenlignes med covid-19-pandemien, bør der oprettes en ny mekanisme, som vil muliggøre rettidig vedtagelse og ophævelse af koordinerede foranstaltninger på EU-plan. Den nye mekanisme ved de ydre grænser bør anvendes i tilfælde af en større krise for den offentlige sundhed med en alvorlig grænseoverskridende sundhedstrussel, der er anerkendt af Kommissionen på EU-plan, uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2371 ([7]), under hensyntagen til oplysninger fra de kompetente nationale myndigheder.

(8) I tilfælde af en større krise for den offentlige sundhed bør mekanismen give mulighed for vedtagelse af en gennemførelsesforordning om fastsættelse af midlertidige rejserestriktioner, herunder indrejserestriktioner og midlertidige sundhedsrelaterede minimumsrestriktioner, samt betingelserne for ophævelse af dem. Da sådanne restriktioner, som vedrører retten til indrejse på medlemsstaternes område, er af politisk følsom karakter, bør Rådet tillægges gennemførelsesbeføjelser til at vedtage en sådan gennemførelsesforordning (»gennemførelsesforordningen«) på forslag af Kommissionen.

(9) Det er vigtigt at bemærke, at i overensstemmelse med de gældende forpligtelser i henhold til EU-retten og folkeretten bør unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, som inden for rammerne af aftaler mellem Unionen og dens medlemsstater på den ene side, og disse tredjelande på den anden side er omfattet af samme ret til fri bevægelighed som unionsborgere og deres respektive familiemedlemmer, altid have ret til indrejse i Unionen. Fastboende i Unionen bør altid have ret til at rejse tilbage til Unionen og navnlig til den medlemsstat, hvor de opholder sig lovligt. Gennemførelsesforordningen bør fastsætte midlertidige sundhedsrelaterede minimumsrestriktioner, som disse personer kan være omfattet af. For så vidt angår tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i Irland, bør medlemsstaterne på gensidigt grundlag tillade disse personer at vende tilbage til Irland ved transit gennem medlemsstaternes område. Irland opfordres til at tilpasse sin nationale politik til restriktionerne for rejser til Den Europæiske Union. Denne gennemførselsforordning bør indeholde alle de elementer, der er nødvendige for at sikre, at rejserestriktionerne er effektive, målrettede og ikkeforskelsbehandlende og forholdsmæssige i forhold til udviklingen i den epidemiologiske situation. Hvis karakteren af den større krise for den offentlige sundhed kræver det, bør det angives hvilke kategorier af personer, der foretager væsentlige rejser, som er opført i bilag XI, del B, der bør være fritaget for indrejserestriktioner, og fastsætte betingelserne under hvilke, det undtagelsesvis bør være muligt at indføre rejserestriktioner for disse rejsende. Derudover eller alternativt bør gennemførelsesforordningen fastsætte eventuelle geografiske områder eller tredjelande, hvorfra det bør være muligt at gøre rejsen til genstand for særlige foranstaltninger, og at fastlægge en procedure for regelmæssig gennemgang af situationen og rejserestriktionerne, på grundlag af en objektiv metode og objektive kriterier, der gælder for denne procedure, herunder navnlig den epidemiologiske situation. I gennemførelsesforordningen kan de betingelser, hvorunder rejser kan tillades, angives, f. eks. testning, karantæne, selvisolering eller andre passende foranstaltninger såsom kravet om at udfylde en kontaktopsporingsformular eller at anvende andre kontaktopsporingsværktøjer og under henvisning til navnlig

([5]) Rådets forordning (EU) 2022/922 af 9. juni 2022 om indførelse og anvendelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1053/2013 (EUT L 160 af 15.6.2022, s. 1).

([6]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1).

([7]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2371 af 23. november 2022 om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler og om ophævelse af afgørelse nr. 1082/2013/EU (EUT L 314 af 6.12.2022, s. 26).

eventuelle EU-systemer, der udvikles for at gøre det lettere at rejse under sikre forhold, f.eks. digitale certificeringssystemer. I givet fald kan der med gennemførelsesforordningen også indføres en mekanisme, der gør det muligt, at der kan træffes supplerende foranstaltninger i tilfælde af, at den epidemiologiske situation forværres drastisk i et eller flere geografiske områder.

(10) Effektiviteten af restriktioner for rejser til Unionen forudsætter, at der anvendes ensartede regler for tredjelande og tredjelandsstatsborgere. Anvendelsen af ensartede regler ved hjælp af gennemførelsesforordningen bør sikre beskyttelse af den offentlige sundhed og dermed bevare funktionen af området uden grænsekontrol ved de indre grænser. Medlemsstaterne kan vedtage strengere midlertidige sundhedsrestriktioner og andre relaterede restriktioner end dem, der er fastsat i en gennemførelsesforordning, forudsat at sådanne restriktioner ikke har negativ indvirkning på funktionen af området uden grænsekontrol ved de indre grænser. Desuden kan medlemsstaterne vedtage rejserestriktioner, hvis der ikke foreligger en gennemførelsesforordning fra Rådet. Gennemførelsesforordningen bør tage hensyn til den særlige situation i de oversøiske lande og territorier, der er omhandlet i artikel 355, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) og opregnet i bilag II dertil.

(11) Transit inden for Unionen for unionsborgere og deres familiemedlemmer samt for visse kategorier af personer, der af tvingende grunde er nødt til at rejse, bør ikke være omfattet af midlertidige sundhedsrelaterede rejserestriktioner på vej til deres endelige bestemmelsessted. Eventuelt anvendte midlertidige sundhedsrelaterede restriktioner bør anvendes ved ankomsten til det endelige bestemmelsessted.

(12) Det er også nødvendigt at skærpe reglerne og styrke garantierne i EU-retten for at gøre det muligt for medlemsstaterne at handle hurtigt for at imødegå tilfælde af instrumentalisering. En sådan instrumentalisering bør forstås i den forstand, hvori begrebet er anvendt i artikel 1, stk. 4, litra b), første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 ([8]). Situationer, hvor fjendtlige ikkestatslige aktører er involveret i organiseret kriminalitet, navnlig migrantsmugling, bør ikke betragtes som instrumentalisering af migranter, når der ikke er noget mål om at destabilisere Unionen eller en medlemsstat. Endvidere bør humanitære bistandsaktioner ikke betragtes som instrumentalisering af migranter, når der ikke er noget mål om at destabilisere Unionen eller en medlemsstat.

(13) For så vidt angår Cypern fastsætter Rådets forordning (EF) nr. 866/2004 ([9]) specifikke regler, der finder anvendelse på linjen mellem de områder af Republikken Cypern, hvor regeringen for Republikken Cypern udøver faktisk kontrol, og de områder, hvor den ikke udøver faktisk kontrol. Skønt denne linje ikke udgør en ydre grænse, skal en situation, hvor et tredjeland eller en fjendtlig ikkestatslig aktør tilskynder tredjelandsstatsborgere til eller gør det lettere for dem at passere denne linje, betragtes som instrumentalisering.

(14) I tilfælde af instrumentalisering bør det navnlig være muligt for den berørte medlemsstat at begrænse grænsetrafikken til et minimum ved midlertidigt at lukke visse grænseovergangssteder, når det er nødvendigt, samtidig med at der sikres reel og effektiv adgang til procedurerne for international beskyttelse. I forbindelse med alle sådanne beslutninger bør der tages hensyn til, om Det Europæiske Råd har anerkendt, at Unionen eller en eller flere af dens medlemsstater står over for et tilfælde af instrumentalisering af migranter. I forbindelse med alle sådanne begrænsninger bør der desuden fuldt ud tages hensyn til de rettigheder, som unionsborgere, tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af retten til fri bevægelighed i medfør af en international aftale, og tredjelandsstatsborgere, som er fastboende udlændinge i henhold til national ret eller EU-retten, eller som er indehavere af visa til længerevarende ophold, og deres respektive familiemedlemmer har. Sådanne begrænsninger bør også anvendes på en måde, der sikrer, at forpligtelser vedrørende adgang til international beskyttelse, navnlig princippet om nonrefoulement, overholdes.

(15) Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning bistår medlemsstaterne med at gennemføre de operationelle aspekter af forvaltningen af de ydre grænser, herunder informationsudveksling, levering af udstyr, kapacitetsopbygning og uddannelse af nationale grænsevagter, målrettet information og risikoanalyse, indsættelse af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtnings stående korps samt bistand ved eftersøgnings- og redningsoperationer for personer i havsnød, der iværksættes og foretages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 656/2014 ([10]). Agenturets nye mandat giver medlemsstaterne betydelige muligheder for at modtage bistand i deres grænsekontrolopgaver, herunder bl.a. med hensyn til screening og i tilbagesendelsesoperationer.

([8]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

([9]) Rådets forordning (EF) nr. 866/2004 af 29. april 2004 om en ordning i henhold til artikel 2 i protokol 10 til tiltrædelsesakten (EUT L 161 af 30.4.2004, s. 128).

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 656/2014 af 15. maj 2014 om regler for overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (EUT L 189 af 27.6.2014, s. 93).

(16) Tekniske midler for at forhindre ulovlige grænsepassager kan omfatte moderne teknologier såsom droner og bevægelsessensorer samt mobile enheder, og, hvor det er relevant, alle typer stationær og mobil infrastruktur. Brugen af sådanne tekniske midler, navnlig teknologier, der kan indsamle personoplysninger, skal ske på grundlag af og gennemføres i overensstemmelse med klart definerede bestemmelser i national ret.

(17) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF bør delegeres til Kommissionen for at supplere forordning (EU) 2016/399 for så vidt angår tilføjelse til bilag XI, del B, af yderligere kategorier af personer, der foretager væsentlige rejser, og for så vidt angår yderligere foranstaltninger vedrørende overvågning, herunder udvikling af fælles minimumsstandarder for grænseovervågning. Disse fælles minimumsstandarder bør tage hensyn til grænsetype, dvs. land-, sø- eller luftgrænser, de indvirkningsniveauer, der er fastsat for hvert afsnit af de ydre grænser, jf. artikel 34 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896, og andre relevante faktorer såsom geografiske særtræk. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ([11]). For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(18) Inden for området uden grænsekontrol ved de indre grænser bør personer — uanset deres nationalitet — kunne færdes frit og i sikkerhed mellem medlemsstaterne. Det bør i den forbindelse præciseres, at forbuddet mod grænsekontrol ved de indre grænser ikke berører medlemsstaternes kompetence til at foretage kontrol på deres område, herunder ved deres grænseområder, til andre formål end grænsekontrol. Det bør navnlig præciseres, at de kompetente nationale myndigheder, herunder sundhedsmyndighederne eller de retshåndhævende myndigheder, i princippet stadig har ret til at udøve offentlige beføjelser i henhold til national ret, forudsat at virkningen af disse beføjelser ikke svarer til ind- og udrejsekontrol.

(19) Forbuddet mod grænsekontrol ved de indre grænser omfatter også kontrol, der har tilsvarende virkninger, men medlemsstaternes kompetente myndigheders kontrol bør ikke anses for at svare til ind- og udrejsekontrol, når dens formål ikke er grænsekontrol, når den er baseret på generelle politioplysninger og -erfaringer eller oplysninger om den offentlige sundhed vedrørende mulige trusler mod den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, når den navnlig har til formål at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, nedbringe ulovlig immigration eller dæmme op for spredningen af en infektionssygdom med epidemisk potentiale som påvist af Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme, når den er udformet og foretages på en måde, der klart adskiller sig fra systematisk personkontrol ved grænserne, og når den foretages ved transportknudepunkter såsom havne, tog- eller busstationer og lufthavne samt fragtterminaler eller direkte om bord på personbefordringsmidler, og når den er baseret på en risikoanalyse.

(20) Nedbringelse af ulovlig immigration eller ulovlig grænseoverskridende kriminalitet i forbindelse hermed såsom menneskehandel, migrantsmugling og dokumentfalsk samt andre former for grænseoverskridende kriminalitet kan omfatte foranstaltninger, der muliggør kontrol af personers identitet, nationalitet og opholdsstatus, forudsat at denne kontrol ikke er systematisk og foretages på grundlag af en risikoanalyse.

(21) Brugen af moderne teknologi til overvågning af trafikstrømme, navnlig på motorveje og andre vigtige veje, som udvælges af medlemsstaterne, kan medvirke til at bekæmpe trusler mod den offentlige orden eller den interne sikkerhed. Forbuddet mod grænsekontrol ved de indre grænser bør ikke forstås som en hindring for lovlig udøvelse af politimæssige eller andre offentlige beføjelser til at foretage kontrol i områder ved de indre grænser. Dette omfatter kontrol, som indebærer brug af de overvågnings- og kontrolteknologier, som generelt anvendes i området, eller som er baseret på en risikovurdering med henblik på at beskytte den interne sikkerhed.

(22) For at sådanne teknologier kan være effektive, bør det være muligt at anvende forholdsmæssige fartbegrænsninger ved vejkryds.

(23) I forbindelse med medlemsstaternes kompetente myndigheders udøvelse af politimæssige eller andre offentlige beføjelser på deres område, navnlig i deres grænseområder, er det vigtigt, at udøvelsen af disse beføjelser ikke har en uforholdsmæssigt stor indvirkning på den smidige afvikling af vejtrafikken ved overgangsstederne ved de indre grænser, især ved at føre til urimeligt lange ventetider. I en ånd af dialog og samarbejde er det vigtigt, at medlemsstaterne underretter nabomedlemsstaterne om deres handlinger, navnlig når handlingerne forventes at have en større indvirkning på trafikken på tværs af grænserne.

([11]) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

(24) Forbuddet mod grænsekontrol ved de indre grænser bør ikke begrænse foretagelsen af anden form for kontrol i henhold til EU-retten. Reglerne i denne forordning berører derfor ikke de gældende regler for foretagelsen af kontrol af passageroplysninger i relevante databaser forud for passagerernes ankomst.

(25) Det er nødvendigt at sikre, at den kontrol, som medlemsstaterne foretager i forbindelse med udøvelsen af deres nationale kompetencer, fortsat fuldt ud er i overensstemmelse med et område, hvor der ikke er grænsekontrol ved de indre grænser. Jo flere tegn der er på, at den kontrol, som medlemsstaterne udfører i deres grænseområder, har samme virkning som grænsekontrol, når der henses til formålet med denne kontrol, dens territoriale omfang og de mulige forskelle sammenlignet med den kontrol, der foretages på resten af den pågældende medlemsstats område, desto større er behovet for, at betingelserne for medlemsstaternes udøvelse politimæssige beføjelser i et grænseområde reguleres strengere og i detaljer samt begrænses, jf. EU-Domstolens retspraksis.

(26) For at styrke Schengenområdets funktion bør medlemsstaterne kunne træffe yderligere foranstaltninger for at bekæmpe irregulære bevægelser mellem medlemsstaterne. Hvis en medlemsstats nationale retshåndhævende myndigheder pågriber tredjelandsstatsborgere uden opholdsret i den medlemsstat i grænseområder i forbindelse med kontrol, som foretages af de kompetente myndigheder inden for rammerne af et bilateralt samarbejde, som navnlig kan omfatte fælles politipatruljeringer, bør det være muligt for disse myndigheder at overføre tredjelandsstatsborgerne til den medlemsstat, hvorfra de indrejste til den overførende medlemsstat, forudsat at tredjelandsstatsborgerne ikke har opholdsret i den overførende medlemsstat. Den medlemsstat, hvorfra pågrebne tredjelandsstatsborgere er kommet direkte, bør til gengæld være forpligtet til at tage imod dem.

(27) Overførselsproceduren bør ikke finde anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge og deres familiemedlemmer i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/109/EF ([12]), tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til unionsborgere, som har ret til fri bevægelighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ([13]), tredjelandsstatsborgere, der er i besiddelse af et gyldigt visum til længerevarende ophold, og deres familiemedlemmer i overensstemmelse med national ret, tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af et gyldigt visum til kortvarigt ophold, tredjelandsstatsborgere, der har ret til visumfri rejse inden for Schengenområdet i en periode på 90 dage inden for en periode på 180 dage, for så vidt som de ikke har overskredet denne 90 dages periode, ansøgere som defineret i artikel 3, nr. 13), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 ([14]) og personer med international beskyttelse som defineret i artikel 3, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 ([15]). For så vidt angår ansøgere, der er blevet pågrebet inden for rammerne af et bilateralt samarbejde, bør de relevante bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 ([16]) finde anvendelse.

(28) Proceduren for, at en medlemsstat bør kunne overføre pågrebne tredjelandsstatsborgere uden opholdsret til den medlemsstat, hvorfra de kom direkte, bør gennemføres hurtigt, men være underlagt beskyttelsesforanstaltninger og foretages under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og princippet om ikkeforskelsbehandling, der er nedfældet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), for at forhindre racemæssig profilering. Det bør være muligt for myndighederne at foretage kontrol af de relevante oplysninger vedrørende de pågældende personers bevægelser, som umiddelbart er tilgængelige for myndighederne. Disse oplysninger kan omfatte objektive elementer, som gør det muligt for myndighederne at konkludere, at en person for nylig er rejst fra en anden medlemsstat, f.eks. hvis den pågældende er i besiddelse af dokumenter, herunder

([12]) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

([13]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

([14]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

([15]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 af 14. maj 2024 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

([16]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).

kvitteringer eller fakturaer, der dokumenterer den nylige rejse fra en anden medlemsstat. Tredjelandsstatsborgere, som er omfattet af overførselsproceduren, bør gives en skriftlig begrundet afgørelse. Selv om afgørelsen bør kunne fuldbyrdes straks, bør tredjelandsstatsborgere have adgang til effektive retsmidler til at klage over eller søge prøvelse af afgørelsen om overførsel. Dette retsmiddel bør ikke have opsættende virkning.

(29) Den overførselsprocedure, der er fastsat i denne forordning, er fakultativ og berører ikke medlemsstaternes eksisterende mulighed for at tilbagesende tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i overensstemmelse med bilaterale aftaler eller ordninger, jf. artikel 6, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ([17]) (»direktivet om tilbagesendelse«), når sådanne personer afsløres et sted uden for grænseområderne.

(30) Når medlemsstaterne gør brug af overførselsproceduren i denne forordning, bør de fastlægge praktiske ordninger inden for rammerne af deres bilaterale samarbejder, herunder med henblik på som hovedregel at undgå anvendelsen af denne overførselsprocedure, navnlig på de afsnit af de indre grænser, hvor grænsekontrol er blevet midlertidigt genindført eller forlænget.

(31) Hvis en tredjelandsstatsborger, der har været genstand for en afgørelse om overførsel, bringes til grænsen af en transportvirksomhed, kan den kompetente myndighed i overensstemmelse med national ret indgå ordninger med transportvirksomheden, således at tredjelandsstatsborgeren straks overføres til den modtagende medlemsstat.

(32) I forbindelse med uanmeldte besøg i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning (EU) 2022/922 er det vigtigt, at Kommissionen er særligt opmærksom på gennemførelsen af overførselsproceduren.

(33) I et område, hvor personer er i stand til frit at bevæge sig uden indre grænser, hvilket udgør et af Unionens vigtigste resultater i henhold til artikel 3, stk. 2, i TEU, bør genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser kun ske undtagelsesvis og bør kun være en sidste udvej. Undtagelser til og fravigelser fra princippet om den frie bevægelighed for personer skal fortolkes strengt. For ikke at kompromittere selve princippet om, at der ikke må foretages grænsekontrol ved de indre grænser, som fastsat i artikel 3, stk. 2, i TEU og gentaget i artikel 67, stk. 2, i TEUF, bør genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser på grund af samme trussel finde sted i tydeligt angivne perioder i overensstemmelse med denne forordning.

(34) I ekstraordinære tilfælde kan det for at imødegå trusler mod Schengenområdet være nødvendigt, som en sidste udvej, for medlemsstaterne at træffe foranstaltninger ved de indre grænser. Da den frie bevægelighed for personer påvirkes af en midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser, bør alle beslutninger om at genindføre en sådan grænsekontrol træffes i overensstemmelse med fælles aftalte kriterier og meddeles behørigt til Kommissionen, Parlamentet og Rådet eller henstilles af en EU-institution. Medlemsstaterne har fortsat kompetence til at afgøre, om der er behov for en midlertidig genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol. I henhold til de gældende regler kan der i et begrænset tidsrum genindføres grænsekontrol ved de indre grænser under omstændigheder, hvor der viser sig en alvorlig trussel mod den indre sikkerhed eller den offentlige orden. Navnlig terrorisme og organiseret kriminalitet, større kriser for den offentlige sundhed eller større eller højt profilerede internationale begivenheder såsom sports- eller handelsbegivenheder eller politiske begivenheder kan udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige eller den indre sikkerhed.

(35) Endvidere vil en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed også kunne skyldes tredjelandsstatsborgeres pludselige ulovlige bevægelser i stort omfang mellem medlemsstaterne, hvis dette skaber en situation, hvor der lægges betydeligt pres på velforberedte kompetente myndigheders samlede ressourcer og kapacitet, og som sandsynligvis vil bringe den overordnede funktion af området uden grænsekontrol ved de indre grænser i fare, og hvor de øvrige midler, der er fastsat bestemmelse om i denne forordning, ikke er tilstrækkelige til at håndtere disse strømme og bevægelser. Medlemsstaterne bør i den forbindelse kunne henholde sig til objektive og kvantificerede rapporter om ulovlige bevægelser, når der foreligger sådanne, navnlig når de regelmæssigt udarbejdes af de relevante EU-agenturer i overensstemmelse med deres respektive mandater.

(36) Covid-19-pandemien viste, at der er behov for en EU-dækkende mekanisme, der kan finde anvendelse på situationer, hvor en større krise for den offentlige sundhed inden for Schengenområdet berører adskillige medlemsstater på samme tid og bringer et velfungerende Schengenområde i fare. Den nye beskyttelsesmekanisme for Schengenområdet bør muliggøre koordinerede løsninger til beskyttelse af de personers interesser, som har ret til at drage fordel af området uden grænsekontrol ved de indre grænser, og ved at maksimere effektiviteten af de foranstaltninger, der er truffet, samtidig med at deres negative bivirkninger minimeres.

([17]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

(37) Den nye beskyttelsesmekanisme for Schengenområdet bør gøre det muligt for Rådet på forslag af Kommissionen at vedtage en afgørelse om bemyndigelse til midlertidig genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser, når en større krise for den offentlige sundhed er blevet anerkendt på EU-plan. I lyset af den politisk følsomme karakter af en sådan afgørelse, som regulerer medlemsstaternes mulighed for under særlige omstændigheder at genindføre eller forlænge grænsekontrol ved de indre grænser, bør Rådet tillægges gennemførelsesbeføjelser til på forslag af Kommissionen at vedtage en afgørelse. Denne afgørelse bør omfatte alle passende afbødende foranstaltninger.

(38) Indførelsen af den nye beskyttelsesmekanisme for Schengenområdet bør ikke berøre medlemsstaternes ret til forudgående at træffe ensidige foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning, når situationen kræver det. Når EU-foranstaltningen er vedtaget, bør den imidlertid blive det eneste grundlag for en koordineret reaktion på den konstaterede trussel.

(39) For at sikre overholdelsen af proportionalitetsprincippet bør Rådets afgørelse vedtages for en begrænset periode på op til seks måneder, som kan forlænges med forbehold af regelmæssig gennemgang på forslag af Kommissionen, så længe den større krise for den offentlige sundhed varer ved. Den oprindelige afgørelse bør omfatte en vurdering af den forventede virkning af de vedtagne foranstaltninger, herunder deres negative bivirkninger, med henblik på at fastslå, hvorvidt grænsekontrol ved de indre grænser er berettiget, eller hvorvidt der i stedet på effektiv vis kunne anvendes mindre restriktive foranstaltninger. I forbindelse med efterfølgende afgørelser bør der tages hensyn til udviklingen af truslen mod den offentlige sundhed. Medlemsstaterne bør straks underrette Parlamentet Kommissionen og de øvrige medlemsstater om genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser i overensstemmelse med Rådets afgørelse.

(40) Genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser har alvorlige konsekvenser for Schengenområdets funktion og retten til fri bevægelighed, uanset om det sker på grundlag af ensidige afgørelser truffet af medlemsstaterne eller på EU-plan. For at sikre at alle afgørelser om genindførelse af grænsekontrol kun træffes, når det er nødvendigt som en sidste udvej, bør en afgørelse om midlertidig genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol baseres på fælles kriterier og være strengt nødvendig og forholdsmæssig.

(41) I overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis skal en undtagelse fra det grundlæggende princip om fri bevægelighed for personer fortolkes snævert, og begrebet offentlig orden forudsætter, at der foreligger en reel, tilstedeværende og tilstrækkelig alvorlig trussel, der påvirker en af de grundlæggende interesser i samfundet.

(42) I første omgang bør medlemsstaterne vurdere hensigtsmæssigheden af midlertidig grænsekontrol ved de indre grænser under hensyntagen til den konstaterede alvorlige trussels art samt hensigtsmæssigheden af alternative foranstaltninger til at forfølge de samme mål som grænsekontrol ved de indre grænser såsom forholdsmæssig kontrol, der foretages som led i udøvelsen af politimæssige eller andre offentlige beføjelser eller gennem de former for politisamarbejde, der er fastsat i EU-retten, herunder muligheden for at anvende overførselsproceduren, eller fælles foranstaltninger vedrørende midlertidige rejserestriktioner. I den forbindelse bør medlemsstaterne være særligt opmærksomme på og vurdere den sandsynlige konsekvens af grænsekontrol ved de indre grænser for personers bevægelighed inden for området uden grænsekontrol ved de indre grænser og grænseregionernes funktion. Denne vurdering bør indgå i den underretning, som medlemsstaterne skal fremsende til Kommissionen, Parlamentet og Rådet. I tilfælde af forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser i forbindelse med forudsigelige begivenheder ud over den indledende periode på seks måneder bør medlemsstaten også foretage en risikovurdering. Risikovurderingen bør indeholde nærmere oplysninger om omfanget af og den forventede udvikling i den konstaterede alvorlige trussel, oplysninger om, hvor længe denne alvorlige trussel forventes at vare ved, og hvilke afsnit af de indre grænser der er berørt, oplysninger om koordineringsforanstaltninger med andre medlemsstater, der påvirkes af sådanne foranstaltninger, og de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet og agter at træffe for at afbøde den konstaterede alvorlige trussel, med henblik på at ophæve grænsekontrol ved de indre grænser for at bevare princippet om fri bevægelighed.

(43) For at begrænse de skadelige virkninger af genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser bør enhver afgørelse om at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser ledsages af afbødende foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger bør omfatte foranstaltninger, der sikrer en gnidningsløs afvikling af transit af gods og transportpersonales og søfarendes grænsepassage ved at etablere »grønne baner«. Herudover og for at tage hensyn til behovet for at sikre bevægeligheden for personer, hvis aktiviteter kan være afgørende for at opretholde forsyningskæden eller leveringen af væsentlige tjenesteydelser, kan medlemsstaterne også anvende de eksisterende retningslinjer for grænsearbejdere, der er fastsat i Kommissionens meddelelse af 30. marts 2020 med titlen »Retningslinjer for udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed under covid-19-udbruddet«. Reglerne for genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser bør derfor tage hensyn til de retningslinjer og henstillinger,

der blev vedtaget under covid-19-pandemien som et solidt sikkerhedsnet for det indre marked med henblik på at sikre, at medlemsstaterne anvender dem som afbødende foranstaltninger for de negative konsekvenser af genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser. Der bør navnlig fastlægges foranstaltninger med henblik på at sikre det indre markeds uafbrudte funktion og beskytte grænseregioners og tvillingebyers interesser, herunder f.eks. tilladelser til eller undtagelser for indbyggere i grænseregioner.

(44) Medlemsstaternes underretning bør være afgørende for vurderingen af, om kriterierne og betingelserne for en midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser er opfyldt. For at sikre behørig overvågning af grænsekontrol, der er blevet genindført ved de indre grænser, og for at forbedre kvaliteten af de oplysninger, den modtager, bør Kommissionen vedtage en gennemførelsesretsakt med henblik på at fastsætte en standardformular til underretning om genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtede til at give alle oplysninger i tilfælde, der er begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed, under hensyntagen til fortroligheden i forbindelse med igangværende undersøgelser. Medlemsstaterne bør have ret til at klassificere alle eller dele af oplysningerne i underretningen, uden at det berører den måde, hvorpå hensigtsmæssige og sikre kanaler fungerer.

(45) For at sikre at grænsekontrol ved de indre grænser reelt er en sidste udvej, der kun anvendes, så længe det er nødvendigt, og for at gøre det muligt at vurdere, om en sådan grænsekontrol ved de indre grænser er nødvendig og forholdsmæssig i forhold til målet om at imødegå forudsigelige trusler, og for at give Kommissionen mulighed for at vurdere, at en sådan kontrol er en ekstraordinær foranstaltning, bør medlemsstaterne i disse tilfælde udarbejde en risikovurdering, der skal forelægges for Kommissionen, når grænsekontrol ved de indre grænser er forlænget ud over en indledende periode på seks måneder som reaktion på forudsigelige trusler. Medlemsstaterne skal navnlig forklare omfanget af og udviklingen i den konstaterede alvorlige trussel, herunder hvor længe den konstaterede alvorlige trussel forventes at vare ved, og hvilke afsnit af de indre grænser der kan blive berørt, hvorfor alternative foranstaltninger ikke vil løse den konstaterede trussel, samt deres koordineringsforanstaltninger med de øvrige medlemsstater, som påvirkes eller sandsynligvis vil blive påvirket af grænsekontrol ved de indre grænser.

(46) Kommissionen bør have ret til at anmode om yderligere oplysninger på grundlag af den modtagne underretning, herunder risikovurderingen eller samarbejds- og koordineringsforanstaltningerne med de medlemsstater, der påvirkes af den planlagte forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser. Hvis underretningen ikke opfylder mindstekravene, bør Kommissionen drøfte den med den berørte medlemsstat og anmode om yderligere oplysninger eller kræve, at den pågældende medlemsstat færdiggør sin oprindelige underretning.

(47) Mindst én gang om året bør Kommissionen aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan området uden grænsekontrol ved de indre grænser fungerer (»Schengenstatusrapporten«). Kommissionen bør også kunne drøfte denne rapport særskilt med Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten bør indeholde en liste over alle beslutninger om genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser, der er truffet i løbet af det pågældende år, samt alle de tiltag, som Kommissionen har iværksat med hensyn til grænsekontrol, der er blevet genindført ved de indre grænser. I rapporten bør der lægges særlig vægt på den grænsekontrol, der har været gældende i mere end 12 måneder. Den bør også indeholde en vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af genindførelse og forlængelser af grænsekontrol ved de indre grænser i den periode, som rapporten dækker, samt oplysninger om tendenserne i området uden grænsekontrol ved de indre grænser for så vidt angår tredjelandsstatsborgeres ulovlige bevægelser under hensyntagen til de tilgængelige oplysninger fra de relevante EU-agenturer og dataanalyse fra relevante informationssystemer. Schengenstatusrapporten bør også omfatte de rapporteringsforpligtelser, som følger af artikel 20 i Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen.

(48) Schengenstatusrapporten bør ledsages af den rapport, der skal fremlægges i henhold til artikel 25 i forordning (EU) 2022/922.

(49) Mekanismen for midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser i hastesituationer eller for at imødegå forudsigelige trusler bør give Kommissionen mulighed for at tilrettelægge høringer mellem medlemsstaterne. Kommissionen bør arrangere en høring, hvis en medlemsstat, der er direkte berørt, anmoder herom. De relevante EU-agenturer bør inddrages i denne proces for at dele deres ekspertise, når det er relevant. Ved sådanne høringer bør der ses nærmere på muligheden for at anvende alternative foranstaltninger og, om nødvendigt, praktiske ordninger for foretagelsen af grænsekontrol ved de indre grænser og deres varighed. Hvis Kommissionen eller en medlemsstat har afgivet udtalelse, hvori der gives udtryk for betænkeligheder med hensyn til genindførelsen af grænsekontrol, bør sådanne høringer være obligatoriske.

(50) Kommissionen og medlemsstaterne bør fortsat have mulighed for at give udtryk for eventuelle betænkeligheder med hensyn til, om en medlemsstats beslutning om at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser på grund af en hastesituation eller for at imødegå en forudsigelig trussel, er nødvendig og forholdsmæssig. Hvis grænsekontrol ved de indre grænser genindføres og forlænges på grund af forudsigelige trusler i sammenhængende kombinerede perioder på over 12 måneder, bør Kommissionen afgive udtalelse om, hvorvidt en sådan grænsekontrol ved de indre grænser er nødvendig og forholdsmæssig. Hvis en medlemsstat finder, at der er tale om en afgørende ekstraordinær situation, der berettiger det fortsatte behov for grænsekontrol ved de indre grænser i en periode på over 2 år, bør der iværksættes yderligere sikkerhedsforanstaltninger med hensyn til risikovurdering. Underretningen fra den berørte medlemsstat bør omfatte de foranstaltninger, den agter at træffe i samarbejde med andre medlemsstater, hvor det er relevant, således at truslen kan imødegås, samt en præsentation af de overvejede midler, tiltag, betingelser og tidsplaner med henblik på at ophæve grænsekontrol ved de indre grænser så hurtigt som muligt, således at princippet om fri bevægelighed opretholdes. I så tilfælde skal Kommissionen afgive en ny udtalelse. En sådan udtalelse berører ikke de håndhævelsesforanstaltninger, herunder traktatbrudsprocedurer, som Kommissionen i sin rolle som traktaternes vogter til enhver tid bør kunne træffe over for en medlemsstat for manglende overholdelse af dens forpligtelser i henhold til EU-retten. Hvis Kommissionen afgiver udtalelse, bør den indlede høringer med de berørte medlemsstater. Selv om en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i en medlemsstat ikke nødvendigvis er tidsbegrænset inden for området uden grænsekontrol ved de indre grænser, er det for at opretholde princippet om fri bevægelighed nødvendigt at begrænse den maksimale varighed af grænsekontrol ved de indre grænser på grundlag af den samme alvorlige trussel, som ikke bør overstige 2 år. Under ekstraordinære omstændigheder og på visse betingelser bør medlemsstaterne kunne beslutte at forlænge grænsekontrol ved de indre grænser i yderligere to perioder på seks måneder. Under alle omstændigheder bør grænsekontrol ved de indre grænser på grundlag af den samme alvorlige trussel ikke overstige 3 år i alt.

(51) For at gøre det muligt at foretage en efterfølgende analyse af afgørelsen om genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser bør medlemsstaterne fortsat være forpligtet til at forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser, efter at de har ophævet denne grænsekontrol. Såfremt kontrollen opretholdes i længere tid, bør der indsendes en yderligere sådan rapport efter 12 måneder og igen 12 måneder senere, hvis kontrollen undtagelsesvis opretholdes. I rapporten bør der navnlig redegøres for den indledende og opfølgende vurdering af behovet for grænsekontrol ved de indre grænser og overholdelsen af kriterierne for genindførelse af denne grænsekontrol ved de indre grænser. Kommissionen bør vedtage en gennemførelsesretsakt med henblik på at fastsætte en standardformular for sådanne rapporter og gøre denne standardformular tilgængelig online.

(52) Ved anvendelsen af denne forordning må medlemsstaterne ikke forskelsbehandle personer på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

(53) De kompetente myndigheder, der er omhandlet i denne forordning, bør i alle aktiviteter, de udfører i medfør af denne forordning, herunder når de udnytter deres beføjelser til at foretage kontrol, fuldt ud overholde databeskyttelsesreglerne i EU-retten. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ([18]) eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ([19]) finder anvendelse på de kompetente nationale myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på denne forordning inden for deres respektive anvendelsesområder.

(54) Målet for denne forordning, nemlig at styrke Schengenområdets funktion, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, eftersom det er nødvendigt med en ændring af de fælles regler på EU-plan, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(55) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

([18]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

([19]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

(56) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF ([20]); Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(57) For så vidt angår Island og Norge, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([21]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ([22]).

(58) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([23]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ([24]).

(59) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([25]), der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU ([26]).

(60) Denne forordning berører ikke anvendelsen af direktiv 2004/38/EF.

(61) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som er anerkendt i navnlig chartret.

(62) Forordning (EU) 2016/399 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EU) 2016/399 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 12) affattes således:

»12) »grænseovervågning«: overvågning af grænserne på strækningerne mellem grænseovergangssteder og overvågning af grænseovergangssteder uden for den normale åbningstid, herunder forebyggende foranstaltninger, for at forhindre eller afsløre ulovlig grænsepassage eller omgåelse af ind- og udrejsekontrol, bidrage til at øge situationsbevidstheden, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og træffe foranstaltninger over for personer, som har passeret grænsen ulovligt«.

([20]) Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).
([21]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.
([22]) Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).
([23]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.
([24]) Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).
([25]) EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.
([26]) Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

b) Følgende numre tilføjes:

»27) »større krise for den offentlige sundhed«: en krise for den offentlige sundhed, der på EU-plan er anerkendt af Kommissionen under hensyntagen til oplysninger fra de kompetente nationale myndigheder, når en alvorlig grænseoverskridende sundhedstrussel kan have omfattende konsekvenser for udøvelsen af retten til fri bevægelighed

28) »væsentlige rejser«: rejser foretaget af en person, som undtaget fra indrejserestriktioner i henhold til artikel 21a, stk. 4 eller 5, i forbindelse med en væsentlig funktion eller et væsentligt behov, under hensyntagen til alle Unionens og medlemsstaternes internationale forpligtelser

29) »ikkeværsentlige rejser«: rejser med andre formål end væsentlige rejser

30) »transportknudepunkter«: luft-, sø- eller flodhavne og tog- eller busstationer samt godsterminaler.«

2) I artikel 5, stk. 3, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne kan, hvis et stort antal migranter forsøger at passere deres ydre grænser ulovligt, en masse og ved brug af vold, træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at opretholde sikkerheden og den offentlige orden.«

3) I artikel 5 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne kan, navnlig i tilfælde af instrumentalisering af migranter som omhandlet i artikel 1, stk. 4, litra b), første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 (*), midlertidigt lukke bestemte grænseovergangssteder som meddelt i henhold til nærværende artikels stk. 1, andet afsnit, eller begrænse deres åbningstider, når omstændighederne kræver det.

Enhver foranstaltning i medfør af nærværende stykkes første afsnit og nærværende artikels stk. 3, andet afsnit, skal gennemføres på en måde, der er forholdsmæssig og tager fuldt hensyn til rettighederne for:

a) personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten

b) tredjelandsstatsborgere, der er fastboende udlændinge i henhold til Rådets direktiv 2003/109/EF (**), personer, hvis ret til ophold har hjemmel i andre instrumenter i EU-retten eller national ret, eller som er indehavere af nationale visa til længerevarende ophold, og deres respektive familiemedlemmer, og

c) tredjelandsstatsborgere, der søger international beskyttelse.

(*) Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(**) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).«

4) Artikel 13 affattes således:

»*Artikel 13*

Grænseovervågning

1. Hovedformålet med grænseovervågning er at forhindre eller afsløre ulovlig grænsepassage, at bidrage til at øge situationsbevidstheden, at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og at træffe foranstaltninger over for personer, som har passeret grænsen ulovligt. Den omfatter også foretagelsen af risikoanalyser. Uden at det berører artikel 3 og 4, skal en person, som har passeret en grænse ulovligt, og som ikke har ret til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område, pågribes og gøres til genstand for procedurer under overholdelse af direktiv 2008/115/EF.

2. Grænsevagterne anvender alle nødvendige ressourcer, herunder stationære eller mobile enheder, til at foretage grænseovervågning. Grænseovervågning foretages på en sådan måde, at den forhindrer og afskrækker personer fra ulovlig grænsepassage mellem grænseovergangssteder eller fra omgåelse af ind- og udrejsekontrollen ved grænseovergangsstederne, og foretages under fuld overholdelse af forpligtelserne i artikel 4.

3. Overvågningen mellem grænseovergangsstederne skal foretages af grænsevagter, hvis antal og metoder skal afpasses efter foreliggende eller forudsigelige risici og trusler. Den skal gøre brug af situationsbilleder for bedre at være i stand til at nedbringe antallet af migranter, der mister livet ved, langs med eller i nærheden af de ydre grænser. Den skal omfatte hyppige og pludselige ændringer af overvågningstidspunkterne og andre metoder eller teknikker med henblik på effektivt at forhindre eller afsløre ulovlig grænsepassage.

4. Overvågningen skal foretages af stationære eller mobile enheder, der patruljerer eller posteres på strækninger, der er kendt for eller formodes at være følsomme. Formålet med overvågningen er at forhindre ulovlig grænsepassage eller at pågribe personer i forbindelse med ulovlig passage af den ydre grænse. Overvågningen kan også foretages ved anvendelse af tekniske midler, herunder elektroniske midler, udstyr, overvågningssystemer og, hvor det er relevant, alle typer stationær og mobil infrastruktur.

5. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med denne forordnings artikel 37 vedrørende yderligere foranstaltninger for overvågning, herunder udvikling af fælles minimumsstandarder for grænseovervågning. Disse fælles minimumsstandarder skal tage hensyn til grænsetype, dvs. land-, sø- eller luftgrænser, de indvirkningsniveauer, der er fastsat for hvert afsnit af de ydre grænser, jf. artikel 34 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 (*), og andre relevante faktorer såsom geografiske særtræk.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1).«

5) Titlen på kapitel V affattes således: »Særlige foranstaltninger vedrørende de ydre grænser«.

6) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 21a*

Midlertidige restriktioner for rejser til Unionen

1. Denne artikel finder anvendelse på større kriser for den offentlige sundhed.

2. Rådet kan på forslag af Kommissionen vedtage en gennemførelsesforordning, som fastsætter, at der ved de ydre grænser skal anvendes midlertidige restriktioner for rejser til medlemsstaterne.

Midlertidige rejserestriktioner kan omfatte midlertidige restriktioner for indrejse i medlemsstaterne og midlertidige sundhedsrelaterede restriktioner, der er nødvendige for at beskytte den offentlige sundhed i området uden grænsekontrol ved de indre grænser. Disse midlertidige sundhedsrelaterede restriktioner kan omfatte testning, karantæne og selvisolation.

Midlertidige restriktioner for rejser til Unionen skal være forholdsmæssige og ikkeforskelsbehandlende. Hvis en medlemsstat vedtager strengere restriktioner end dem, der er fastsat i gennemførelsesretsakten, må disse restriktioner ikke have en negativ indvirkning på funktionen af området uden grænsekontrol ved de indre grænser. Midlertidige sundhedsrelaterede restriktioner for personer, der har ret til fri bevægelighed i medfør af EU-retten, skal til enhver tid overholde direktiv 2004/38/EF.

3. Følgende kategorier af personer er fritaget for indrejserestriktioner uafhængigt af formålet med deres rejse:

a) personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten

b) tredjelandsstatsborgere, som er fastboende udlændinge i medfør af direktiv 2003/109/EF, personer, hvis ret til ophold har hjemmel i andre instrumenter i EU-retten eller national ret, herunder personer med international beskyttelse eller personer, som er indehavere af nationale visa til længerevarende ophold, og deres respektive familiemedlemmer.

4. Kategorier af personer, der er opført i bilag XI, del A, er fritaget for indrejserestriktioner.

5. Enhver kategori af personer, der er opført i bilag XI, del B, er fritaget for indrejserestriktioner, hvis denne kategori er omfattet af den gennemførelsesforordning, der er omhandlet i stk. 2.

6. Den i stk. 2 omhandlede gennemførelsesforordning skal, hvor det er relevant:

a) fastlægge, når det er påkrævet i lyset af arten af den større krise for den offentlige sundhed, de kategorier af personer, der foretager væsentlige rejser, jf. bilag XI, del B, som skal være fritaget for indrejserestriktioner

b) fastsætte de geografiske områder eller tredjelande, hvorfra rejser kan gøres til genstand for restriktioner eller fritagelser for restriktioner, og fastlægge en procedure for regelmæssig gennemgang af situationen i sådanne områder eller lande og af de indførte rejserestriktioner på grundlag af objektive metoder og objektive kriterier, navnlig den epidemiologiske situation

c) fastsætte betingelserne for, at ikkevæsentlige rejser kan begrænses eller fritages for restriktioner, herunder dokumentation, der skal fremlægges til støtte for fritagelsen, og betingelserne vedrørende varigheden og arten af opholdet i de områder eller lande, der er omhandlet i litra b)

d) henvise til midlertidige sundhedsrelaterede minimumsrestriktioner, som personer, der er omhandlet i stk. 3, litra a) og b), kan være underlagt

e) uanset stk. 4 og 5, fastsætte betingelserne for, at der kan indføres rejserestriktioner for personer, der foretager en væsentlig rejse.

7. Restriktioner for indrejse i medlemsstaterne for personer, der foretager væsentlige rejser, må kun indføres undtagelsesvis for en stærkt begrænset periode, indtil der er opnået tilstrækkelig viden om de større kriser for den offentlige sundhed, der er omhandlet i stk. 1, og indtil Rådet på forslag af Kommissionen identificerer og vedtager alternative sundhedsrelaterede restriktioner, som er nødvendige for at beskytte den offentlige sundhed, og som skal gælde for disse personer.«

7) Artikel 23 affattes således:

»*Artikel 23*

Kontrol inden for medlemsstaternes område

Den omstændighed, at der ikke foretages grænsekontrol ved de indre grænser, berører ikke:

a) medlemsstaternes kompetente myndigheders udøvelse af politimæssige eller andre offentlige beføjelser på deres område, herunder deres områder ved de indre grænser, som er tillagt dem i medfør af national ret, så længe udøvelsen af disse beføjelser ikke har en virkning, der svarer til ind- og udrejsekontrol. Udøvelsen af sådanne beføjelser kan, hvor det er relevant, omfatte anvendelse af overvågnings- og kontrolteknologier, der normalt anvendes i området, med henblik på at imødegå trusler mod den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden. De kompetente myndigheders udøvelse af deres beføjelser anses navnlig ikke for at svare til udøvelsen af ind- og udrejsekontrol, når foranstaltningerne opfylder samtlige følgende betingelser:

i) ikke har grænsekontrol som formål

ii) er baseret på generelle politioplysninger, eller, hvor formålet er at dæmme op for spredningen af en infektionssygdom, oplysninger om den offentlige sundhed og de kompetente myndigheders erfaringer med mulige trusler mod den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden navnlig med henblik på at:

— bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet

— nedbringe ulovlig indvandring, eller

— dæmme op for spredningen af en infektionssygdom med epidemisk potentiale som fastlagt af Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme

iii) er udformet og udføres på en måde, der klart adskiller sig fra systematisk personkontrol ved de ydre grænser, herunder når de gennemføres ved transportknudepunkter eller direkte om bord på personbefordringsmidler, og forudsat at de er baseret på en risikovurdering.

b) en medlemsstats kompetente myndigheders eller transportvirksomheders mulighed for i overensstemmelse med national ret at foretage sikkerhedskontrol af personer ved transportknudepunkter, forudsat at en sådan kontrol også foretages af personer, der rejser inden for en medlemsstats område

c) en medlemsstats mulighed for ved lov at fastsætte en forpligtelse til at være i besiddelse af eller medbringe papirer og dokumenter

d) en medlemsstats mulighed for ved lov at fastsætte en forpligtelse for tredjelandsstatsborgere til at anmelde deres tilstedeværelse på dets område og en forpligtelse for hotelværter til at sikre, at tredjelandsstatsborgere udfylder og underskriver anmeldelser, med undtagelse af ledsagende ægtefæller eller ledsagende mindreårige eller deltagere i grupperejser, i henhold til bestemmelserne i henholdsvis artikel 22 og 45 i konventionen af 14. juni 1985 om gennemførelse af Schengenaftalen mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (»Schengenkonventionen«).«

8) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 23a*

Procedure for overførsel af personer, der pågribes i indre grænseområder

1. Uden at det berører artikel 22 fastsætter nærværende artikel proceduren for overførsel af en tredjelandsstatsborger, der pågribes i grænseområder, jf. artikel 23, under omstændigheder, hvor følgende betingelser er opfyldt:

a) tredjelandsstatsborgeren pågribes i forbindelse med kontrol, som involverer begge medlemsstaters kompetente myndigheder inden for rammerne af bilateralt samarbejde, som navnlig kan omfatte fælles politipatruljeringer, forudsat at medlemsstaterne er enige om at anvende en sådan procedure inden for rammerne af dette bilaterale samarbejde, og

b) på grundlag af de oplysninger, som umiddelbart er tilgængelige for de pågribende myndigheder, herunder erklæringer fra den pågældende person, identitets- eller rejsedokumenter eller andre dokumenter, der findes på personen, eller resultaterne af søgninger foretaget i relevante nationale databaser og EU-databaser, er der tydelige tegn på, at tredjelandsstatsborgeren er ankommet direkte fra den anden medlemsstat, og det fastslås, at tredjelandsstatsborgeren ikke har ret til at opholde sig på den medlemsstats område, hvor den pågældende er ankommet.

Proceduren i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på ansøgere som defineret i artikel 3, nr. 13), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 (*) eller på personer med international beskyttelse som defineret i artikel 3, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 (**).

Ved overførsel af en tredjelandsstatsborger, som den overførende medlemsstat formoder er mindreårig, underretter den overførende medlemsstat den modtagende medlemsstat om denne formodning, og begge medlemsstater sikrer, at alle foranstaltninger træffes under hensyntagen til barnets tarv og i overensstemmelse med deres respektive nationale ret.

2. Uanset artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF kan en medlemsstats kompetente myndigheder, hvis betingelserne i nærværende artikels stk. 1 er opfyldt, beslutte straks at overføre den pågældende tredjelandsstatsborger til den medlemsstat, hvorfra den pågældende er ankommet, i overensstemmelse med proceduren i bilag XII.

3. Tredjelandsstatsborgere, der pågribes i grænseområder og overføres i medfør af proceduren i denne artikel, har ret til at påklage afgørelsen. Klager over afgørelsen om overførsel skal foretages i overensstemmelse med national ret i den overførende medlemsstat. Disse tredjelandsstatsborgerne skal have adgang til effektive retsmidler i overensstemmelse med chartrets artikel 47. Den overførende medlemsstat skal ligeledes give dem en skriftlig oversigt over de kontaktpunkter, der kan give oplysninger om repræsentanter med kompetence til at handle på disse tredjelandsstatsborgers vegne i overensstemmelse med national ret, på et sprog, som de forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Indgivelse af en sådan klage har ikke opsættende virkning.

4. Når en overførende medlemsstat anvender den i stk. 2 omhandlede procedure, skal den modtagende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at modtage den pågældende tredjelandsstatsborger i overensstemmelse med procedurerne i bilag XII. Alle relevante bestemmelser i direktiv 2008/115/EF finder anvendelse i den modtagende medlemsstat.

5. Medlemsstaterne definerer praktiske ordninger inden for rammerne af deres bilaterale samarbejde, herunder med henblik på som hovedregel at undgå brug af den i denne artikel omhandlede procedure, navnlig for afsnit af de indre grænser, hvor grænsekontrol er blevet genindført eller forlænget.

6. Proceduren fastsat i denne artikel berører ikke eksisterende bilaterale aftaler eller ordninger som omhandlet i artikel 6, stk. 3, i direktiv 2008/115/EF.

7. Fra den 11. juli 2025 og årligt derefter forelægger medlemsstaterne Kommissionen de oplysninger, der er registreret i overensstemmelse med bilag XII, del A, punkt 4.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 af 14. maj 2024 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).«

9) Artikel 24, stk. 1, affattes således:

»Medlemsstaterne fjerner alle hindringer for en smidig afvikling af vejtrafikken ved overgangsstederne ved de indre grænser, navnlig hastighedsbegrænsninger, der ikke udelukkende er fastsat af hensyn til trafiksikkerheden eller påkrævet med henblik på anvendelsen af de teknologier, der er omhandlet i artikel 23, litra a).«

10) Artikel 25 affattes således:

»*Artikel 25*

Generel ramme for midlertidig genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser

1. Hvis der i området uden grænsekontrol ved de indre grænser foreligger en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i en medlemsstat, kan denne medlemsstat undtagelsesvis genindføre grænsekontrol ved alle eller bestemte dele af sine indre grænser.

En alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed kan navnlig anses for at skyldes:

a) terrorhandlinger eller -trusler og trusler fra alvorlig organiseret kriminalitet

b) større kriser for den offentlige sundhed

c) en ekstraordinær situation, der er kendetegnet ved pludselige større ulovlige bevægelser af tredjelandsstatsborgere mellem medlemsstaterne, som lægger betydeligt pres på velforberedte kompetente myndigheders samlede ressourcer og kapacitet, og som sandsynligvis vil bringe den overordnede funktion af området uden grænsekontrol ved de indre grænser i fare, som dokumenteret ved informationsanalyser og alle tilgængelige data, herunder fra relevante EU-agenturer

d) større eller højt profilerede internationale begivenheder.

2. Under alle omstændigheder må grænsekontrol ved de indre grænser kun genindføres som en sidste udvej. Omfanget og varigheden af den midlertidige genindførelse af grænsekontrol må ikke overstige det, som er strengt nødvendigt for at imødegå den fastlagte alvorlige trussel.

Grænsekontrol må kun genindføres eller forlænges i henhold til artikel 25a og 28, hvis en medlemsstat har fastslået, at en sådan foranstaltning er nødvendig og forholdsmæssig under hensyntagen til de kriterier, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, og, hvis en sådan grænsekontrol forlænges, også under hensyntagen til den i artikel 26, stk. 2, omhandlede risikovurdering. Grænsekontrol kan desuden genindføres i overensstemmelse med artikel 29 under hensyntagen til kriterierne i artikel 30.

3. Hvis den samme alvorlige trussel varer ved, kan grænsekontrol ved de indre grænser forlænges i overensstemmelse med artikel 25a eller 29, eller, hvis truslen vedrører større kriser for den offentlige sundhed, artikel 28.

Den samme alvorlige trussel skal anses for at vare ved, hvis den af medlemsstaten fremsatte begrundelse for forlængelse af grænsekontrol er baseret på de samme grunde som dem, der berettigede den oprindelige genindførelse af grænsekontrol.«

11) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 25a*

Procedure i tilfælde, der kræver handling som følge af uforudseelige eller forudseelige begivenheder

1. Hvis en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i en medlemsstat kræver øjeblikkelig handling, kan den pågældende medlemsstat undtagelsesvis straks genindføre grænsekontrol ved de indre grænser.

2. Samtidig med genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser i medfør af denne artikels stk. 1 underretter medlemsstaten Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de øvrige medlemsstater om genindførelsen af grænsekontrol, jf. artikel 27, stk. 1.

3. Genindfører en medlemsstat grænsekontrol ved de indre grænser i medfør af stk. 1, må grænsekontrollen ikke forblive i kraft i længere end 1 måned. Hvis den alvorlige trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed varer ved længere end denne periode, kan medlemsstaten forlænge grænsekontrol ved de indre grænser i yderligere perioder, i op til højst 3 måneder.

4. Hvis der kan forudses en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i en medlemsstat, underretter medlemsstaten Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom, jf. artikel 27, stk. 1, senest 4 uger før den planlagte genindførelse af grænsekontrol, eller hurtigst muligt, hvis de omstændigheder, der giver anledning til behovet for at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser, først bliver kendt for medlemsstaten mindre end 4 uger før den planlagte genindførelse.

5. Hvis denne artikels stk. 4 finder anvendelse, og uden at det berører stk. 6, kan der genindføres grænsekontrol ved de indre grænser i op til 6 måneder. Hvis den alvorlige trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed varer ved ud over denne periode, kan medlemsstaten forlænge grænsekontrol ved de indre grænser i yderligere perioder på op til 6 måneder. Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de øvrige medlemsstater skal underrettes om alle forlængelser, jf. artikel 27, inden for de frister, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4. Den maksimale varighed af grænsekontrol ved de indre grænser må ikke overstige 2 år, jf. dog nærværende artikels stk. 6.

6. Finder en medlemsstat, at der foreligger en afgørende ekstraordinær situation med hensyn til en vedvarende alvorlig trussel, der berettiger den fortsatte grænsekontrol ved de indre grænser ud over den maksimale periode, der er omhandlet i denne artikels stk. 5, underretter den Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen og de øvrige medlemsstater om, at den agter at forlænge grænsekontrol ved de indre grænser med en yderligere periode på op til 6 måneder. Denne underretning skal foretages senest 4 uger før den planlagte forlængelse og skal under hensyntagen til Kommissionens udtalelse afgivet i henhold til artikel 27a, stk. 3, indeholde en risikovurdering i overensstemmelse med artikel 26, stk. 2, der:

a) dokumenterer, at der fortsat består en trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed

b) dokumenterer, at alternative foranstaltninger til afhjælpning af truslen anses for at være eller har vist sig at være ineffektive på tidspunktet for underretningen

c) fremlægger de afbødende foranstaltninger, der overvejes i tilknytning til grænsekontrollen ved de indre grænser

d) hvis det er relevant, omfatter en fremstilling af de midler, tiltag og betingelser samt den tidsplan, der overvejes med henblik på ophævelse af grænsekontrollen ved de indre grænser.

Senest 3 måneder efter den underretning, der er omhandlet i første afsnit, afgiver Kommissionen en ny udtalelse om nødvendigheden og forholdsmæssigheden af forlængelsen af grænsekontrol ved de indre grænser. Efter modtagelsen af denne underretning kan Kommissionen på eget initiativ, eller skal Kommissionen efter anmodning fra den medlemsstat, der bliver direkte berørt, indlede en høringsproces i overensstemmelse med artikel 27a, stk. 1.

Hvis det i en afgørende ekstraordinær situation bekræftes, at der fortsat er behov for grænsekontrol ved de indre grænser på baggrund af den procedure, der er omhandlet i nærværende stykke, men den i første afsnit omhandlede yderligere periode på 6 måneder ikke er tilstrækkelig til at sikre, at der findes effektive alternative foranstaltninger til at imødegå den vedvarende trussel, kan en medlemsstat beslutte at forlænge grænsekontrol ved de indre grænser med en supplerende og endelig yderligere periode på op til 6 måneder i overensstemmelse med den i andet afsnit omhandlede risikovurdering. Hvis en medlemsstat beslutter at gøre dette, underretter den straks Kommissionen om sin hensigt om at forlænge sin grænsekontrol ved de indre grænser. Kommissionen vedtager straks en henstilling om, hvorvidt en sådan endelig forlængelse er forenelig med traktaterne, navnlig principperne om nødvendighed og forholdsmæssighed. Denne henstilling fastlægger også, sammen med andre medlemsstater hvis det er relevant, de effektive kompensationsforanstaltninger, der skal gennemføres.«

12) Artikel 26 affattes således:

»*Artikel 26*

Kriterier for midlertidig genindførelse og forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser

1. For at fastslå om genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser er nødvendig og forholdsmæssig, jf. artikel 25, stk. 2, vurderer en medlemsstat navnlig følgende:

a) hvor hensigtsmæssig genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser er i lyset af arten af den konstaterede alvorlige trussel, og navnlig om det er sandsynligt, at genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser på hensigtsmæssig vis vil imødegå truslen mod den offentlige orden eller den interne sikkerhed, og hvorvidt målene for denne genindførelse kan nås ved:

   i) brugen af alternative foranstaltninger såsom forholdsmæssig kontrol foretaget i forbindelse med kontrol inden for området som omhandlet i artikel 23, litra a)

   ii) anvendelsen af proceduren i artikel 23a

   iii) andre former for politisamarbejde, der er fastsat i EU-retten

   iv) fælles foranstaltninger vedrørende midlertidige restriktioner for rejser til medlemsstaterne som omhandlet i artikel 21a, stk. 2

b) den sandsynlige konsekvens af en sådan foranstaltning for:

   i) personers bevægelser inden for området uden grænsekontrol ved de indre grænser, og

   ii) grænseregionernes funktion under hensyntagen til de stærke sociale og økonomiske bånd mellem dem.

2. Har grænsekontrol ved de indre grænser været gældende i 6 måneder, jf. artikel 25a, stk. 5, foretager den berørte medlemsstat en risikovurdering, som ud over elementerne i artikel 27, stk. 2 og 3, også skal omfatte en fornyet vurdering af kriterierne i nærværende artikels stk. 1.

3. Er grænsekontrol ved de indre grænser blevet genindført eller forlænget, sikrer de berørte medlemsstater, at den ledsages af passende foranstaltninger, som afbøder virkningen af genindførelsen af grænsekontrol for personer og godstransport, idet der tages særligt hensyn til de stærke sociale og økonomiske bånd mellem grænseregionerne og til personer, der foretager væsentlige rejser.«

13) Artikel 27 affattes således:

»*Artikel 27*

Underretning om midlertidig genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser og risikovurdering

1. Medlemsstaternes underretning om genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser skal indeholde følgende oplysninger:

a) begrundelsen for genindførelsen eller forlængelsen, herunder alle relevante oplysninger om de begivenheder, der udgør en alvorlig trussel mod dens offentlige orden eller indre sikkerhed

b) omfanget af den foreslåede genindførelse eller forlængelse, idet det præciseres, ved hvilken del eller hvilke dele af de indre grænser grænsekontrol skal genindføres eller forlænges

c) en angivelse af de godkendte grænseovergangssteder

d) datoen for og varigheden af den planlagte genindførelse eller forlængelse

e) vurderingen af nødvendigheden og forholdsmæssigheden, jf. artikel 26, stk. 1, og i tilfælde af en forlængelse, jf. artikel 26, stk. 2

f) i givet fald, de foranstaltninger, som de øvrige medlemsstater skal træffe.

To eller flere medlemsstater kan i fællesskab indgive en underretning.

Medlemsstaterne indgiver underretningen ved hjælp af den standardformular, der skal fastlægges af Kommissionen i henhold til stk. 6.

2. Har grænsekontrol ved de indre grænser været gældende i 6 måneder, jf. artikel 25a, stk. 5, skal alle efterfølgende underretninger om forlængelsen af en sådan kontrol indeholde en risikovurdering. Risikovurderingen skal indeholde en beskrivelse af omfanget af og den forventede udvikling i den alvorlige trussel, navnlig hvor længe den alvorlige trussel forventes at vare ved, og hvilke afsnit af de indre grænser der kan blive berørt, samt oplysninger om koordineringsforanstaltninger med de øvrige medlemsstater, som påvirkes eller sandsynligvis vil blive påvirket af grænsekontrollen ved de indre grænser

3. Hvis medlemsstaterne genindfører eller forlænger grænsekontrol på grund af en situation, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra c), skal den vurdering, der kræves i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra e), også indeholde en risikovurdering og oplysninger om de pludselige større ulovlige bevægelser, herunder alle oplysninger indhentet fra de relevante EU-agenturer i overensstemmelse med deres respektive mandater og en dataanalyse fra relevante informationssystemer.

4. Den pågældende medlemsstat forelægger på Kommissionens anmodning alle yderligere oplysninger, herunder om koordineringsforanstaltningerne med de medlemsstater, der er berørt af den planlagte forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser, samt de yderligere oplysninger, der er nødvendige for at vurdere den mulige anvendelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 23 og 23a.

5. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at give alle de oplysninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1-4, i tilfælde, der er begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed, under hensyntagen til fortroligheden i forbindelse med igangværende undersøgelser. De medlemsstater, der sender en underretning efter stk. 1 eller 2, kan om nødvendigt og i overensstemmelse med national ret beslutte at klassificere alle eller dele af oplysningerne i underretningen, navnlig risikovurderingerne. En sådan klassificering udelukker ikke adgang til oplysninger gennem egnede og sikre kanaler for de øvrige medlemsstater, der er berørt af den midlertidige genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser. En sådan klassificering udelukker ikke, at medlemsstaterne stiller oplysningerne til rådighed for Europa-Parlamentet. Fremsendelse og håndtering af oplysninger og dokumenter, der fremsendes til Europa-Parlamentet i medfør af denne artikel, omfatter ikke de risikovurderinger, der er omhandlet i stk. 2, og skal overholde reglerne for fremsendelse og behandling af klassificerede informationer.

6. Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt for at fastsætte den standardformular, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, tredje afsnit, og gør denne standardformular tilgængelig online. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 38, stk. 2.«

14) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 27a*

Høring af medlemsstaterne og udtalelse fra Kommissionen

1. Efter modtagelsen af underretninger i medfør af artikel 27, stk. 1, kan Kommissionen på eget initiativ, eller skal Kommissionen efter anmodning fra en medlemsstat, der bliver direkte berørt af grænsekontrol ved de indre grænser, indlede en høringsproces, herunder fælles møder mellem den medlemsstat, der planlægger at genindføre eller forlænge grænsekontrol ved de indre grænser, og de øvrige medlemsstater, navnlig dem, der bliver direkte berørt af sådanne foranstaltninger, og de relevante EU-agenturer.

Formålet med denne høring er navnlig at undersøge truslen mod den offentlige orden eller den interne sikkerhed, nødvendigheden og forholdsmæssigheden af den påtænkte genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser under hensyntagen til, hvor egnede alternative foranstaltninger er, og, hvis grænsekontrol allerede er blevet genindført, virkningerne heraf, samt måder, hvorpå det gensidige samarbejde mellem medlemsstaterne i forbindelse med genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser sikres.

Den medlemsstat, der planlægger at genindføre eller forlænge grænsekontrol ved de indre grænser, tager størst muligt hensyn til resultaterne af en sådan høring, når den beslutter, hvorvidt grænsekontrol ved de indre grænser skal genindføres eller forlænges, og når den foretager grænsekontrol ved den indre grænse.

2. Efter modtagelsen af underretninger i forbindelse med genindførelsen eller forlængelsen af grænsekontrol ved de indre grænser skal Kommissionen, eller kan enhver medlemsstat, uden at det berører artikel 72 i TEUF, afgive udtalelse, hvis de på grund af oplysningerne i underretningen og risikovurderingen, hvis det er relevant, eller eventuelle yderligere oplysninger har betænkeligheder med hensyn til, om den planlagte genindførelse eller forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser er nødvendig eller forholdsmæssig.

3. Efter modtagelse af underretninger foretaget i forbindelse med en forlængelse af grænsekontrol ved de indre grænser i medfør af artikel 25a, stk. 4, som fører til fortsættelsen af grænsekontrol ved de indre grænser i samlet 12 måneder, afgiver Kommissionen en udtalelse om, hvorvidt en sådan grænsekontrol er nødvendig og forholdsmæssig.

Kommissionens udtalelse skal mindst omfatte:

a) en vurdering af, hvorvidt genindførelsen eller forlængelsen af grænsekontrol ved de indre grænser er i overensstemmelse med principperne om nødvendighed og forholdsmæssighed

b) en vurdering af, hvorvidt der i tilstrækkelig grad er blevet undersøgt alternative foranstaltninger som reaktion på den alvorlige trussel.

Hvis genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser vurderes og anses for at overholde principperne om nødvendighed og forholdsmæssighed, skal udtalelsen, hvor det er relevant, indeholde henstillinger om forbedring af samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at begrænse virkningen af grænsekontrol ved de indre grænser og bidrage til at mindske den vedvarende trussel.

4. Når Kommissionen afgiver udtalelse som omhandlet i stk. 2 eller 3, iværksætter den en høringsproces i overensstemmelse med stk. 1 for at drøfte udtalelsen med medlemsstaterne.«

15) Artikel 28 affattes således:

»*Artikel 28*

Særlig mekanisme, når en større krise for den offentlige sundhed bringer den overordnede funktion af området uden grænsekontrol ved de indre grænser i fare

1. Fastslår Kommissionen, at der foreligger en større krise for den offentlige sundhed, som berører flere medlemsstater og bringer den overordnede funktion af området uden grænsekontrol ved de indre grænser i fare, kan den fremsætte et forslag til Rådet om at vedtage en gennemførelsesafgørelse, der bemyndiger medlemsstaterne til at genindføre grænsekontrol, herunder enhver passende afbødende foranstaltning, der skal fastsættes på nationalt plan og EU-plan, hvis de tilgængelige foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 21a og 23, ikke er tilstrækkelige til at håndtere den større krise for den offentlige sundhed. Medlemsstaterne kan anmode Kommissionen om at forelægge Rådet et sådant forslag.

2. Rådets gennemførelsesafgørelsen som omhandlet i stk. 1 skal gælde for en periode på op til 6 måneder og kan efter forslag fra Kommissionen forlænges i yderligere perioder på op til 6 måneder, så længe den større krise for den offentlige sundhed varer ved, under hensyntagen til den i stk. 4 omhandlede gennemgang.

3. Genindfører eller forlænger medlemsstaterne grænsekontrol på grund af den i stk. 1 omhandlede større krise for den offentlige sundhed, skal denne grænsekontrol fra ikrafttræden af Rådets gennemførelsesafgørelse som omhandlet i stk. 1 baseres på denne afgørelse.

4. Kommissionen gennemgår regelmæssigt udviklingen i den større krise for den offentlige sundhed som omhandlet i stk. 1 samt virkningerne af de foranstaltninger, der er vedtaget i overensstemmelse med Rådets gennemførelsesafgørelse som omhandlet i nævnte stykke, med henblik på at vurdere, om disse foranstaltninger fortsat er berettigede, og i modsat fald at foreslå at ophæve grænsekontrol ved de indre grænser snarest muligt.

5. Medlemsstaterne underretter straks Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de øvrige medlemsstater om en genindførelse af grænsekontrol i overensstemmelse med den i stk. 1 omhandlede afgørelse.

6. Medlemsstaterne kan træffe andre foranstaltninger som omhandlet i artikel 23 for at begrænse omfanget af grænsekontrol ved de indre grænser. Kommissionen tager hensyn til disse foranstaltninger i forbindelse med den gennemgang, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4.«

16) Artikel 33 affattes således:

»*Artikel 33*

Rapport om genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser

1. Senest 4 uger efter ophævelsen af grænsekontrol ved de indre grænser forelægger de medlemsstater, som har foretaget grænsekontrol ved de indre grænser, Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om genindførelsen og, hvor det er relevant, forlængelsen af kontrol ved de indre grænser.

2. Uden at det berører stk. 1, forelægger den berørte medlemsstat, hvis grænsekontrol er forlænget som omhandlet i artikel 25a, stk. 5, en rapport ved udløbet af 12 måneder og 12 måneder derefter, hvis grænsekontrol undtagelsesvis opretholdes.

3. I rapporten skal der navnlig redegøres for den indledende og opfølgende vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af grænsekontrol, opfyldelsen af de i artikel 26 omhandlede kriterier, gennemførelsen af kontrollen, det praktiske samarbejde med nabomedlemsstater, virkningerne for den frie bevægelighed for personer, navnlig i grænseregioner, og hvorvidt genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser har været effektiv, herunder en efterfølgende vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af genindførelsen af grænsekontrol.

4. Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt for at fastlægge et ensartet format for en sådan rapport og gør det tilgængeligt online. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 38, stk. 2.

5. Kommissionen kan afgive udtalelse om den efterfølgende vurdering af den midlertidige genindførelse af grænsekontrol ved en eller flere indre grænser eller ved dele heraf.

6. Mindst én gang om året forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om funktionen af området uden grænsekontrol ved de indre grænser (»Schengenstatusrapporten«). Kommissionen kan også drøfte Schengenstatusrapporten særskilt med Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten skal indeholde en liste over alle beslutninger om genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser, der er truffet i løbet af det relevante år, samt de tiltag, som Kommissionen har iværksat med hensyn til genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser. I rapporten lægges der særlig vægt på grænsekontrol, der har været gældende i mere end 12 måneder. Den skal også indeholde en vurdering af nødvendigheden og forholdsmæssigheden af genindførelse og forlængelser af grænsekontrol i den periode, som rapporten dækker, samt oplysninger om tendenserne på området uden grænsekontrol ved de indre grænser for så vidt angår tredjelandsstatsborgeres ulovlige bevægelser under hensyntagen til de tilgængelige oplysninger fra de relevante EU-agenturer og dataanalyse fra relevante informationssystemer.«

17) Artikel 36 affattes således:

»*Artikel 36*

Ændring af bilagene

1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 vedrørende ændring af bilag III, IV og VIII.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 med henblik på at supplere denne forordning ved i bilag XI, del B, at tilføje kategorier af personer, der foretager væsentlige rejser.

3. Hvis det i behørigt begrundede tilfælde i forbindelse med arten af den større krise for den offentlige sundhed er påkrævet i særligt hastende tilfælde, finder proceduren i artikel 37a anvendelse på delegerede retsakter vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 2.«

18) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 37a*

Hasteprocedure

1. Delegerede retsakter vedtaget i henhold til denne artikel træder i kraft straks og finder anvendelse, så længe der ikke er gjort indsigelse i henhold til stk. 2. I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet af en delegeret retsakt anføres begrundelsen for anvendelse af hasteproceduren.

2. Europa-Parlamentet eller Rådet kan efter proceduren i artikel 37, stk. 5, gøre indsigelse mod en delegeret retsakt. I så fald skal Kommissionen ophæve retsakten straks efter Europa-Parlamentets eller Rådets meddelelse af afgørelsen om at gøre indsigelse.«

19) I artikel 39, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»h) de områder, der betragtes som grænseregioner og alle relevante ændringer heraf.«

20) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 42b*

Underretning om grænseregioner

Senest den 11. januar 2025 fastsætter alle medlemsstater med fælles indre grænser i tæt samarbejde de dele af deres område, der betragtes som grænseregioner, idet der tages hensyn til de stærke sociale og økonomiske bånd mellem dem, og underretter Kommissionen herom.

Medlemsstaterne underretter også Kommissionen om alle relevante ændringer heraf.«

21) I forordning (EU) 2016/399 tilføjes teksten i bilaget til nærværende forordning som bilag XI og XII.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juni 2024.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
R. METSOLA	M. MICHEL
Formand	*Formand*

BILAG

»BILAG XI

VÆSENTLIGE REJSER

Del A

Kategorier af personer omhandlet i artikel 21a, stk. 4:

1. fagfolk inden for sundhedssektoren, sundhedsforskere og fagfolk inden for ældreplejen
2. grænsearbejdere
3. transportpersonale
4. diplomater, personale ved internationale organisationer og personer indbudt af internationale organisationer, hvis fysiske tilstedeværelse er nødvendig for, at disse organisationer fungerer korrekt, militærpersoner og humanitære hjælpearbejdere og civilbeskyttelsespersonale under udøvelsen af deres hverv
5. passagerer i transit
6. passagerer, der rejser af bydende familiemæssige årsager
7. søfarende
8. personer med behov for international beskyttelse eller med behov for indrejse af andre humanitære grunde.

Del B

Kategorier af personer omhandlet i artikel 21a, stk. 5:

1. børn i førskoleundervisning og børnepasning og elever under uddannelse i et naboland og deres værger, der ledsager dem, som passerer grænsen med det formål at modtage en sådan uddannelse, samt studerende eller personer, der rejser i uddannelsesøjemed
2. sæsonarbejdere, herunder arbejdstagere inden for fødevareproduktion
3. personer, der i individuelle tilfælde rejser af tvingende hensyn til dyrepleje eller som følge af foranstaltninger, der er nødvendige for landbruget og skovbruget
4. højt kvalificerede arbejdstagere, hvis beskæftigelse er nødvendig ud fra et økonomisk, samfunds- og sikkerhedsmæssigt synspunkt, og hvis arbejde ikke kan udsættes eller udføres i udlandet
5. personale ved offentlige myndigheder med ansvar for forsvar, offentlig orden, offentlig sundhed og national sikkerhed — dvs. politipersonale, grænsepolitiet, udlændingemyndighederne, offentlige sundhedsmyndigheder, civilbeskyttelsesmyndigheder osv. eller repræsentanter for retshåndhævende myndigheder, hvis rejsen har tilknytning til udøvelsen af deres officielle opgaver, herunder personale med ansvar for drift og vedligeholdelse af kritisk infrastruktur
6. fiskere og personer, der udfører arbejde eller leverer tjenesteydelser på fartøjer eller udvindings- og boreplatforme offshore på grundlag af et andet ansættelsesforhold end en aftale om ansættelse til søs
7. personer, der rejser ind i en medlemsstat med henblik på at modtage vigtige sundhedsydelser, herunder personer i udrykningskøretøjer
8. partnere (ægtefælle, registreret partner, samlever) og børn af en person, der af tvingende grunde er nødt til at rejse, herunder tredjelandsstatsborgere, der rejser med henblik på familiesammenføring
9. tredjelandsstatsborgere, der rejser for at efterkomme en indkaldelse fra en judiciel myndighed
10. personer, der er indehavere af et internationalt pressekort udstedt af Det Internationale Journalistforbund
11. plejeafhængige personer, der rejser hen til deres plejere.

BILAG XII

Del A

Procedure for overførsel af personer, der pågribes i indre grænseområder

1. Der træffes afgørelser om overførsel i henhold til artikel 23a, stk. 2, ved brug af en standardformular som fastsat i dette bilags del B, der udfyldes af den kompetente nationale myndighed. De har omgående virkning.

2. Den udfyldte standardformular udleveres til den pågældende tredjelandsstatsborger, som skal kvittere for modtagelsen af afgørelsen om overførsel ved at underskrive formularen og modtage en kopi af den underskrevne formular.

   Hvis tredjelandsstatsborgeren nægter at underskrive standardformularen, anfører den kompetente myndighed denne nægtelse på formularen i rubrikken »Bemærkninger«.

3. De nationale myndigheder, som træffer en afgørelse om overførsel, registrerer oplysningerne i den standardformular, der er omhandlet i dette bilags del B.

4. De nationale myndigheder, som træffer en afgørelse om overførsel, underretter hvert år Kommissionen om antallet af personer, der overføres til andre medlemsstater, og anfører, hvilken eller hvilke medlemsstater personerne blev overført til, begrundelsen for, at disse personer ikke havde ret til at opholde sig i medlemsstaten, og, hvis oplysningerne foreligger, de pågrebne tredjelandsstatsborgeres nationalitet.

5. Tredjelandsstatsborgere, der pågribes i grænseområder og overføres i medfør af denne procedure, har ret til at påklage afgørelsen. Klager over afgørelsen om overførsel foretages i overensstemmelse med national ret. Tredjelandsstatsborgerne skal have adgang til effektive retsmidler i overensstemmelse med chartrets artikel 47. Tredjelandsstatsborgeren skal ligeledes have en skriftlig oversigt over de kontaktpunkter, der kan give oplysninger om repræsentanter med kompetence til at handle på tredjelandsstatsborgerens vegne i overensstemmelse med national ret, på et sprog, som de forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Indgivelse af en sådan klage har ikke opsættende virkning.

6. De kompetente nationale myndigheder sikrer, at en tredjelandsstatsborger, der er genstand for en afgørelse om overførsel, overføres inden for rammerne af det bilaterale samarbejde, jf. artikel 23a, stk. 1, litra a), til de kompetente myndigheder i den modtagende medlemsstat. Overførslen skal finde sted straks og senest inden for 24 timer. Herefter kan overførselsproceduren ikke finde sted, og de relevante bestemmelser i direktiv 2008/115/EF finder anvendelse, hvor det er relevant. Den modtagende medlemsstats kompetente nationale myndigheder samarbejder med henblik herpå med den overførende medlemsstats kompetente nationale myndigheder.

Del B

Standardformular til overførsel af personer, der pågribes i områder ved de indre grænser

Statens navn

Statens logo (angivelse af myndighed)

_____

_____

OVERFØRSELSPROCEDURE I OMRÅDER VED DE INDRE GRÆNSER

Den _____kl. _____ ved (angiv typen af den indre grænse i nærheden eller andre relevante oplysninger vedrørende pågribelsen i overensstemmelse med artikel 23a i Schengengrænsekodeksen) _____

Hos undertegnede _____befinder sig:

Personoplysninger (hvis de foreligger)

Efternavn_____ Fornavn_____

Fødselsdato:_____ Fødested _____ Køn _____

Nationalitet _____ Bopæl i _____

Type identitetsdokument _____ nummer_____

Udstedt i _____ den _____

Visumnummer, hvis det foreligger, _____ type _____ udstedt af _____

Gyldigt fra _____ til _____

i _____ dage: _____

Den pågældende person er kommet fra _____ med _____ (det anvendte transportmiddel anføres, f.eks. flynummer) og underrettes herved om, at vedkommende vil blive overført til _____ i henhold til artikel 23a i Schengengrænsekodeksen:

Begrundelse for, at en person ikke har ret til at opholde sig i medlemsstaten:

Bemærkninger

□ Den pågældende person har nægtet af underskrive formularen.

Den pågældende person _____Ansvarlige myndigheder _____

Den pågældende person kan påklage overførslen i overensstemmelse med national ret. Den pågældende person modtager en kopi af dette dokument (hver stat skal anføre det nationale lovgivningsmæssige grundlag og proceduren vedrørende klageretten samt kontaktpunkter, der kan give oplysninger om repræsentanter med bemyndigelse til at handle på tredjelandsstatsborgerens vegne).«